

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Спп 12/2020
08.06.2021. године
Београд

ОСНОВНИ СУД У НОВОМ ПАЗАРУ

НОВИ ПАЗАР

ВЕЗА: П 988/17

Извод из записника са III седнице Грађанског одељења Врховног касационог суда одржане 08.06.2021. године.

ОДЛУКА

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев Основног суда у Новом Пазару за решавање спорног правног питања у предмету П 988/17.

Образложење

Основни суд у Новом Пазару је на основу члана 180. и 181. Закона о парничном поступку доставио Врховном касационом суду захтев за решавање спорног правног питања. У захтеву је наведено да је тужилац поднео тужбу Управном суду против тужене Републике Србије - Министарство правде, којом је тражио да суд поништи решење туженог од 19.01.2017. године и да обавезе тужену да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због повреде права на имовину исплати износ од 370.122,00 динара, као и да се обавезе на исплату доприноса за ПИО и за исплату трошкова управног спора. Када се Управни суд огласио стварно ненадлежним за поступање по овој тужби и предмет доставио Основном суду у Новом Пазару, који је изазвао сукоб надлежности, Врховни касациони суд је својим решењем Ус 13/2018 од 15.11.2018. године одредио да је за поступање надлежан Основни суд у Новом Пазару, с обзиром да је предмет тужбеног захтева накнада штете због утврђене повреде права на имовину. У поступку сада пред Основним судом у Новом Пазару у предмету П 988/17 пуномоћник тужиоца је повукла тужбу у делу који се односи на поништај решења Министарства правде и накнаду трошкова управног спора. Даље је у захтеву наведено да је пуномоћник тужиоца изјавила да пред тим судом постоји још сличних предмета, као и да она намерава да поднесе још оваквих тужби, због чега је предложила да суд покрене поступак за решавање спорног правног питања, а које се односи на то да ли у конкретном случају предмет треба да буде заведен у "И" уписник, како би се водио извршни поступак, с обзиром да постоји одлука о износима који треба да буду исплаћени тужиоцу, или би о захтеву требало одлучити у парничном поступку, као и да ли би у случају да предмет треба решити у извршном поступку, за поступање био надлежан Први основни суд у Београду или Основни суд у Новом Пазару. Заступник

туженог се изјаснио да је сагласан да Врховни касациони суд донесе одлуку о спорном правном питању. Суд је дао сопствено тумачење спорног правног питања, изјаснивши се да је питање надлежности Основног суда у Новом Пазару већ решио Врховни касациони суд одлучујући о сукобу надлежности, а да предмет треба да буде заведен у "П" уписник и да треба да се решава по правилима парничног поступка, а не по правилима извршног поступка. Ово све из разлога што тужилац није јасно определио шта се сматра извршном исправом, као ни колико укупно износи потраживање, односно да ли је у међувремену појединим исплатама како од стране Привредног суда, тако од стране стечајних органа вршена било каква исплата тужиоца по том основу. Тачан износ штете може се утврдити само у парничном поступку.

Уз захтев је приложен предмет Основног суда у Новом Пазару П 988/17, у коме је постављено спорно питање. Навод пуномоћника тужиоца да постоји више парница пред првостепеним судом није документован прилагањем неког другог предмета или навођењем бројева тих предмета.

Без обзира да ли је у овом случају испуњен захтев из члана 180. став 1. ЗПП, да се ради о "већем" броју предмета, или не, као и да ли је у предметима постављено питање спорно (јер нема индиција да првостепени суд у тим другим предметима различито пресуђује, а из једне одлуке нађене неулепљене у спису очигледно је да у оба ова случаја суд налази да има места одлучивању у парничном поступку) и без обзира на начин на који је спорно питање формулисано, јасно је да се као спорно поставља питање да ли одлука Уставног суда којом је утврђено право подносиоца уставне жалбе на накнаду штете представља извршну исправу или не. О овом спорном питању Врховни касациони суд је 31.05.2016. године заузео правни став на седници Грађанског одељења, који гласи:

"Одлука Уставног суда којом је утврђено право подносиоца уставне жалбе на накнаду штете (материјалне или нематеријалне) представља извршну исправу на основу одредаба члана 89. став 3. Закона о Уставном суду и члана 13. тачка 7. Закона о извршењу и обезбеђењу".

Дакле, о ономе што је као **правно питање** спорно у овом поступку, Врховни касациони суд је заузео правни став, који је објављен на сајту. Доношење новог Закона о извршењу и обезбеђењу који је ступио на снагу 2016. године не утиче на актуелност заузетог става.

Друго је питање, међутим, како се овај правни став, који важи као принцип, примењује у конкретним правним ситуацијама. Из списка приложеног предмета утврђује се да одлука Уставног суда која се односи, између осталог, и на тужиоца у овом предмету гласи: "Усваја се уставна жалба АА, ББ и др. и утврђује да је у поступку стечаја који се водио пред Привредним судом у Краљеву у предмету Ст 3/10 подносиоцима уставне жалбе повређено право на правичну накнаду за рад, зајемчено чланом 60. став 4. Устава Републике Србије (став 1.). Утврђује се право подносилаца уставне жалбе из тачке 1. на накнаду материјалне штете сваком у висини износа признатог дела потраживања утврђеног у поступку стечаја који се води пред Привредним судом у Краљеву у предмету Ст 3/10, умањеног за износе који су по том основу евентуално исплаћени. Накнада се исплаћује на терет буџетских средстава – раздео Министарства правде у року од четири месеца од дана достављања ове одлуке

Министарству“. На основу овакве одлуке Уставног суда Министарство правде је донело решење (чији поништај је тражен у управном спору) а којим је пуномоћнику тужиоца исплатио износ од 18.000,00 динара на име накнаде материјалне штете проузроковане тужиоцу повредом права на имовину из члана 58. став 1. Устава Републике Србије, који је утврђен одлуком наведеном одлуком Уставног суда и Закључком Привредног суда у Краљеву Ст 3/10. У поднетој тужби тужилац указује да оспореним решењем није исплаћена правична накнада на име материјалне штете, да су игнорисане одредбе Закона о раду, те да висина штете у управном поступку није правилно утврђена, због чега је поднео тужбу за накнаду штете. Да ли оваква одлука Уставног суда представља извршну исправу је конкретно чињенично и правно питање, неподесно за заузимање посебног правног става, а јасно је и да се тужба за накнаду штете не може заводити у "И" уписник (како заправо гласи постављено спорно питање).

Имајући у виду да је о питању које је као спорно постављено у овом поступку, Врховни касациони суд заузео правни став и да у погледу осталог дела захтева нису испуњени формални услови, Врховни касациони суд је на седници Грађанског одељења одржаној 08.06.2021. године, на основу члана 182. став 1. ЗПП, одбацио захтев Основног суда у Новом Пазару решавање спорног правног питања.

**Председник Грађанског одељења
судија др Драгиша Б. Слијепчевић**